

Vyvěšeno dne: 17. 12. 2025
Svěšeno dne: 31. 12. 2025

Ivana Krejčí

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **JUDr. Eva Tadičová**, bytem Horynova 2389/1, Praha 11, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti: I)** Mgr. Eva Čekalová, **II)** Martin Čekal, oba bytem Rudník 136, Rudník, oba zastoupeni Mgr. Tomášem Javorským, LL.M., advokátem, sídlem Brod u Stríbra 42, Kladruby, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2024, č. j. KUKHK-11561/DS/2024-2 (Ma), o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 8. 2024, č. j. 30 A 33/2024-38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Vrchlabí rozhodnutím ze dne 22. 1. 2024 určil, že se na pozemku p. č. 167/3 v k. ú. Rudník nenachází veřejně přístupná účelová komunikace (dále jako „VPÚK“) ve smyslu § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Odvolání žalobkyně žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud se v napadeném rozsudku věnoval třem znakům VPÚK: patrnost cesty v terénu, souhlas vlastníka s užíváním cesty jakožto VPÚK a nutná komunikační potřeba. Nejdříve ověřil, že na dotčeném pozemku v minulosti skutečně vedla cesta a byla patrná v terénu. Aktuálně je dle krajského soudu patrná a sjízdná pouze v úseku od napojení na pozemní komunikaci na pozemku p. č. 3083/2 (silnice III/0149) po hranici s pozemkem p. č. 109. V dalším úseku došlo vlivem sesuvů půdy k zavalení původní trasy a později k jejímu částečnému obnovení ze strany osob zúčastněných na řízení (současných vlastníků). Navazující část cesty směrem k zemědělským pozemkům měl krajský soud za zaniklou a neobnovenou. Znak patrnosti cesty v terénu proto nepovažoval za naplněný.

[3] Z toho důvodu krajský soud nepovažoval za relevantní, zda předchozí vlastník (obec Rudník) udělil konkludentní souhlas s veřejným užíváním, který by následně zavazoval nové vlastníky. Cesta zanikla a nebyla znovu obnovena, přičemž nebyl prokázán souhlas nových vlastníků s veřejným užíváním, byť v části, ve které je patrná cesta. Naopak tato část cesty bezpochyby veřejností užívaná není, užívají ji pouze osoby zúčastněné na řízení a bez jejich souhlasu žalobkyně.

[4] Ve vztahu k existenci nutné komunikační potřeby krajský soud nepřisvědčil žalobní argumentaci o potřebě zajistit přístup pro větší vozidla či přesun objemnějších věcí. Z prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že obsluha pozemku st. p. č. 110 osobním automobilem přes dotčený pozemek by nebyla možná bez toho, aby bylo přejížďeno též přes pozemek p. č. 4838, který je ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, ale nebyl předmětem správního řízení. Jeho faktický stav žalobkyni ani neumožňuje projet z dotčeného pozemku na pozemek st. p. č. 110 nebo p. č. 191/2. Dům žalobkyně navíc přímo sousedí se silnicí III/0149. Žalobkyně má proto přístup do svého domu z této veřejné cesty, z níž je možný i zásah složek IZS. Podmínku existence nutné komunikační potřeby proto krajský soud neměl za splněnou.

[5] Skutkový stav byl podle krajského soudu zjištěn dostatečně a plynul z podkladů obsažených ve spise. Vzhledem k ostatním důkazům, fotografiím a mapám dokládajícím situaci na místě nebylo nezbytné provádět další dokazování formou svědeckých výpovědí autorů písemných vyjádření, jak žalobkyně požadovala, neboť by to bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že ze správního spisu plyne obnovení části pozemku, kterou žádala prohlásit za VPÚK, ze strany současných vlastníků. Naopak ze všech provedených důkazů plyne užívání této cesty odnepaměti do doby prodeje dotčeného pozemku osobám zúčastněným na řízení. Prvostupňový orgán odkázal na užívání této části cesty stěžovatelkou po celou dobu, což potvrdil i Adolf Mikeš. S vyjádřením prvostupňového orgánu a pana Mikeše se žalovaný ani krajský soud nevypořádali. Stěžovatelce není zřejmé, ze kterých konkrétních skutečností dle krajského soudu plyne tento závěr. Poprvé s ním přišel žalovaný, a to bez jakýchkoli důkazů, přičemž své závěry o nesplnění první podmínky směřoval k absenci vyjetých kolejí. Jeho tvrzení navíc byla rozporná. Stěžovatelka proto zdůrazňuje existenci cesty a její užívání různými osobami a patrnost mezi ploty, jakkoli cesta neměla v předchozích letech vyjeté koleje. Průběh cesty byl přesto dostatečně stálý a patrný v terénu a v zásadě kopíruje pozemek parc. č. 167/3, k. ú. Rudník, což potvrdil prvostupňový orgán a odpovídá to zapsání dotčeného pozemku v katastru nemovitostí jako „ostatní plocha-ostatní komunikace“. Z tvrzení krajského soudu pak neplyne, kdy měla cesta vyjít z užívání a kdy měla být obnovena. Osoby

pokračování

zúčastněné na řízení nemovitosti koupily v období přelomu let 2018 a 2019 a cestu v roce 2021, stěžovatelka proto přiložila fotografie z Vánoc roku 2018 a 2019, kde jsou vidět stopy po osobních automobilech. Do roku 2021 byla cesta pokojně užívána za konkludentního souhlasu obce Rudník.

[8] Dle stěžovatelky není sporu o udělení souhlasu obcí. Sporné však je, zda cesta vyšla pokojně z užívání. Ze všech zjištění plyne existence cesty odnepaměti stejně jako její užívání. Bránění stěžovatelce v přístupu na cestu po koupi osobami zúčastněnými na řízení není ve věci relevantní, neboť souhlas udělil již předchozí vlastník. Nezanikla-li cesta, nelze předpokládat odvolání souhlasu, resp. jeho zánik. Jak uvedl pan Přemysl Davídek (vlastník přilehlých nemovitostí), cesta je jediným možným přístupem k jeho pozemkům. Ostatně před koupí dotčeného pozemku byly uživateli cesty na základě konkludentního souhlasu obce taktéž osoby zúčastněné na řízení. Dle Ústavního soudu komunikace nepřestává být komunikací, i když ji využívá pouze omezený počet vlastníků. Obec udělila souhlas neurčitému počtu osob, a je tedy nepochybně možno hovořit o veřejném věnování cesty. I třetí podmínka je tedy nepochybně splněna.

[9] Ve vztahu k podmínce nutné komunikační potřeby stěžovatelka namítá, že se s ní žalovaný ztotožnil v nemožnosti nutit ji zřídit alternativní cestu a naplnění podmínky nepovažoval za rozhodující. Z jeho argumentace neplyne nesplnění této podmínky, proto tuto podmínku nemohl za nesplněnou považovat ani krajský soud, neboť nemůže sám odůvodnění rozhodnutí dotvářet. Co se týče šířky komunikace, ta je pro projetí osobním automobilem nepochybně dostatečná, přičemž stěžovatelka připomněla současnou nemožnost kolem domu být i jen procházet a udržovat jej, přičemž na straně sousedící s dotčeným pozemkem jsou v horním patře domu vrata k přesunu objemnějších věcí, které nelze snést po schodech dolů. Stěžovatelka proto již ve své žádosti poukazovala za nezbytnost cesty pro obsluhu pozemku parc. č. 191 a pozemku p. č. st. 110. Na tom nic nemění přístup k domu ze silnice III. třídy, neboť s ohledem na přilehlost domu stěžovatelka nemá možnost dům obsluhovat ani jak se dostat na svůj pozemek p. č. st. 110. Komunikační potřeba je zjevná ze zobrazení přiložených k žádosti, a to pro stěžovatelčinu i pro sousední nemovitost. Dle judikatury by přitom stačila potřeba ve vztahu jen k jedné nemovitosti.

[10] Stěžovatelka požadovala provést výslechy svědků pana Adolfa Mikeše a Ing. Krošláka, které soud nepovažoval za nutné provést. Ani zásada procesní ekonomie však nemění nic na tom, že písemná vyjádření osob nelze stavět na roveň svědecké výpovědi, neboť stěžovatelka nemohla klást doplňující otázky. Nadto ani s vyjádřením pana Adolfa Mikeše se žalovaný ani krajský soud nevypořádali, a to ačkoli je pan Mikeš dlouholetým bývalým vlastníkem nemovitostí vlastněných nyní osobami zúčastněnými na řízení a rovněž rodákem obce Rudník. Nepochybně mohl potvrdit užívání cesty, ze kterého cesta nevysla.

[11] Dle **osob zúčastněných na řízení** nedošlo ke splnění ani první podmínky existence VPÚK, tedy dopravní cesty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Původní cesta zanikla, což byl i důvod prodeje pozemku. Dotčený pozemek tak nemůže sloužit jako dopravní spojnice určenému okruhu osob k jejich pozemkům nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. S ohledem na sesuv půdy mohou části rekultivovaného dotčeného pozemku užívat pouze osoby zúčastněné na řízení a nad rámec zákona stěžovatelka. Ta přitom pouze na parkování u svého oplocení, neboť přístup na svůj pozemek přes pozemek osob zúčastněných na řízení nemá a nikdy neměla. Pokud by stěžovatelka parkovala u svého oplocení, vzhledem k šíři pozemku by tím omezila průjezd, parkování a běžné užívání osobám zúčastněným na řízení i znemožnila obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, a to i kdyby nedošlo k sesuvu půdy. Dotčený pozemek od zániku cesty tedy ani nemohl být užíván jako VPÚK. Možná úprava užívání proto musí být řešena v rovině soukromého práva. I kdyby

dotčený pozemek dříve sloužil jako VPÚK, již před nabytím osobami zúčastněnými na řízení tato cesta pokojně zanikla (vyjma části podél stěžovatelčina domu). Žádné veřejné užívání neprobíhá, cesta vede jen ke dvěma domům a osoby zúčastněné na řízení žádný souhlas s užíváním neudělily ani netušily, že by mohly být vázány souhlasem předchozího vlastníka. Dále ze zákona neplyne právo bezprostředního napojení nemovitosti, stěžovatelčin rodinný dům i zahrada však přímo sousedí se silnicí. Dožadovat se možnosti bezprostředního příjezdu k domu přes nemovitost osob zúčastněných na řízení je proto v přímém rozporu s proporcionalitou omezení vlastnického práva. Stěžovatelka nyní realizuje přístup ke svému rodinnému domu přes vlastní pozemek, přímo ze silnice a v okolí do 100 m se nachází další možnosti, které nezasahují do soukromého vlastnictví jiných osob. Nevzniká proto ani naléhavá komunikační potřeba.

[12] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jádrem nyní posuzované věci je otázka, zda pozemní komunikace nacházející se na výše uvedeném pozemku ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení splňuje znaky VPÚK.

[17] Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikace *dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se pozemní komunikace dělí na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace.

[18] Účelovou komunikací je podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena*.

[19] Veřejně přístupná účelová komunikace je kategorií pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích, k jejímuž vzniku postačuje naplnění skutečností odpovídajících jejím definičním znakům. Vzniká přímo ze zákona, nezávisle na správním rozhodnutí. Rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o její existenci se vydává pouze na základě žádosti osoby, která prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jejích práv a takové rozhodnutí má deklaratorní povahu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 198/2021-68, bod 14). Účelové komunikace mohou být podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve vlastnictví právnické nebo fyzické osoby (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 9 As 15/2012 - 27, bod 32). Veřejně přístupná účelová komunikace může také zaniknout, a to odpadnutím některého z jejích definičních znaků (rozsudek Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 As 58/2024 - 47, bod 23, a v něm odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 8 As 254/2018-59, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 89).

[20] Jde-li o vlastní posouzení existence účelové komunikace, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, podle níž k jejímu vzniku musí být kumulativně naplněny čtyři definiční znaky: 1) musí jít o stálou a v terénu patrnou cestu určenou k užití vozidla nebo chodci, 2) tato cesta slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi anebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, 3) vlastník pozemku souhlasil s jeho veřejným užíváním a 4) je dána nutná komunikační potřeba, takže komunikace představuje nezbytnou spojnicí pro vlastníky konkrétních nemovitostí. Všechny definiční znaky musí být splněny současně. V případě, že není naplněn byť i jediný definiční znak, se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 198/2021-68, bod 14, nebo ze dne 29. 8. 2017, č. j. 7 As 63/2017-48, body 14 až 17, a další).

[21] Stěžovatelka namítá naplnění všech kumulativních podmínek pro vznik VPÚK, dle krajského soudu posuzované podmínky (patrnost cesty v terénu, souhlas vlastníka a nutná komunikační potřeba) splněny nebyly.

[22] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval znakem nutné komunikační potřeby. Primárním smyslem pozemní účelové komunikace je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011 č. j. 2 As 44/2011-99, č. 2370/2011 Sb. NSS, bod 32). Postačí, pokud se nutná komunikační potřeba vztahuje alespoň k jedné dotčené nemovitosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, č. 3371/2016 Sb. NSS), přičemž musí být posuzována z pohledu těch, kteří ji skutečně využívají, tedy nikoli pouze z pohledu motoristů, ale případně i z pohledu cyklistů či pěších (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022-56, č. 4377/2022 Sb. NSS), a to ve vztahu k celé řadě aspektů (např. nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2025, č. j. 8 As 18/2024 - 108, bod 63). Podmínka nutné komunikační potřeby je odrazem ústavněprávního požadavku proporcionality omezení vlastnického práva. Proto, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního napojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06).

[23] V nyní projednávané věci správní orgán prvního stupně nepovažoval podmínku nutné komunikační potřeby za splněnou z důvodu existence silnice III/0149, která přímo sousedí se stěžovatelčinou nemovitostí. Odkázal na stěžovatelčinu možnost (a již vydané povolení silničního správního úřadu) vybudovat si vjezd na svůj pozemek přímo ze silnice III/0149 (s. 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný tento závěr korigoval a dodal nutnost existence alternativní cesty, má-li být taková posuzována, nicméně s nenaplněním znaku nutné komunikační potřeby se ztotožnil (s. 6 rozhodnutí žalovaného) podobně jako krajský soud (body 35 až 36 napadeného rozsudku). Krajský soud přitom nedotvářel rozhodnutí žalovaného, jak se stěžovatelka domnívá. Žalovaný nad rámec prvostupňového rozhodnutí shledal nejen dostatečnost alternativní trasy přes silnici III/0149 pro přístup ke stěžovatelčině nemovitosti, ale poukázal také na nedaleké obecní plochy pro parkování. Náznor o nenaplnění znaku nutné komunikační potřeby plyne přímo z rozhodnutí žalovaného a v souladu s krajským soudem jej sdílí i Nejvyšší správní soud.

[24] Stěžovatelka je vlastníkem pozemku p. č. st. 110, na kterém se nachází rodinný dům a který sousedí s pozemkem p. č. 167/3. Poukazuje na nezbytnost cesty pro obsluhu pozemku p. č. 110

i pozemku p. č. 191 (patrně myšleno pozemku p. č. 191/2, jehož je stěžovatelka rovněž vlastníkem – pozn. NSS).

[25] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že institut veřejného práva nelze směšovat se soukromoprávními důvody, proč je pro stěžovatelku přístup na pozemek p. č. 167/3 výhodný. Z podkladů založených ve správním spise plyne, že stěžovatelka neměla v době rozhodování správních orgánů z pozemku p. č. 167/3 přístup ani na jeden ze svých pozemků a sama ani neuvádí, že by jej měla kdy dříve. Pozemek p. č. 191/2 nemá s pozemkem p. č. 167/3 společnou hranici a obsluhovat by jej tak bylo možné pouze v případě využití pozemku p. č. 4838 ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, k čemuž stěžovatelka nemá oprávnění. Pozemek p. č. st. 110 s pozemkem p. č. 167/3 sousedí, nicméně v části za rodinným domem, která má dle stěžovatelky sloužit např. k projetí vozidlem, se nachází plot a není zde žádný vjezd či jiný přístup. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda v projednávané věci existuje alternativní způsob zajištění stěžovatelčina komunikačního spojení a dospěl k závěru, že tomu tak je.

[26] Krajský soud opakovaně upozornil, že stěžovatelčin pozemek p. č. st. 110 stejně jako její pozemek p. č. 191/2 přímo sousedí se silnicí III/0149. Její kvalita a sjízdnost nebyla zpochybněna, alternativní trasa je proto v projednávané věci dostupná. Stěžovatelka dříve v řízení namítala, že ji není možné nutit, aby si zřídila vjezd ze silnice III/0149 na svůj pozemek p. č. 191/2. Stěžovatelka by však vjezd na svůj pozemek musela vybudovat i v případě napojení jejího pozemku p. č. st. 110 na pozemek p. č. 167/3. Především ale, zřízení vjezdu na pozemek není otázkou nutnosti zřízení alternativní přístupové trasy k pozemku, nýbrž otázkou úpravy stěžovatelčina pozemku. V takovém případě judikatura připouští legitimnost požadavku na vynaložení přiměřených nákladů na zajištění alternativního přístupu, přičemž tato přiměřenost se týká nákladů na úpravu zpřístupňované nemovitosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 36/2022 - 60, body 40 až 45, či ze dne 10. 10. 2025, č. j. 22 As 111/2025 - 82, body 69 až 74 a tam citovaná judikatura). Nejvyšší správní soud proto při posuzování zohlednil rovněž přiměřenost nákladů na vybudování vjezdu. Je zjevné, že v projednávané věci náklady na zřízení vjezdu ze silnice III/0149 na stěžovatelčin pozemek p. č. 191/2 nejsou ve zjevném nepoměru k tomu, co by toto řešení mělo přinést ve prospěch vlastnického práva vlastníků dotčeného pozemku. Pouze v tomto případě totiž stěžovatelka nijak neomezí vlastnické právo osob zúčastněných na řízení. Pokud by tedy stěžovatelka chtěla přístup k zadní části svého rodinného domu, potažmo k zadní části pozemku p. č. 110, může si zřídit vjezd na svůj pozemek p. č. 191/2, ze kterého bude mít následně přístup rovněž k pozemku p. č. 110.

[27] S ohledem na nesplnění požadavku nutné komunikační potřeby jako jednoho z kumulativních znaků VPÚK nebylo nezbytné zabývat se otázkou naplnění jejích ostatních znaků. Žádný výsledek takového posouzení by totiž nemohl změnit celkové hodnocení věci. Pouze ve stručnosti proto Nejvyšší správní soud dodává následující.

[28] V projednávané věci není sporu o tom, že v úseku od napojení na pozemní komunikaci na pozemku p. č. 3083/2 po délce cca 5 metrů se cesta nacházela jak v minulosti, tak v současnosti (srov. s. 5 prvostupňového rozhodnutí, s. 3 rozhodnutí žalovaného a bod 27 napadeného rozsudku). Následně se cesta stáčí směrem k pozemku p. č. 109. V tomto úseku byla dle správních orgánů a krajského soudu cesta patrná v minulosti, nicméně v části nacházející se za pozemky p. č. 191/1 a p. č. 109 (z důvodu nesjízdnosti vlivem sesuvu půdy) zanikla a byla obnovena až činností osob zúčastněných na řízení. Ve vztahu k další části cesty krajský soud stroze konstatoval její zánik a opětovné neobnovení.

pokračování

[29] Aby krajský soud, a před ním žalovaný, dostál judikатурním požadavkům na posuzování (ne)naplnění znaků VPÚK, musel by své závěry opřít o důkazní prostředky podávající dostatečný obraz o vývoji cesty v čase, nikoli pouze stručně odkázat na zánik a obnovu pozemku v jedné její části a zánik bez obnovení v části jiné. Z dostupných podkladů není jasné, zda a případně kdy cesta zanikla (především zda před převodem pozemku na osoby zúčastněné na řízení, či po něm). Přesto žalovaný (s. 7 jeho rozhodnutí) a následně krajský soud (bod 37 napadeného rozsudku) označili stěžovatelkou navrhané výpovědi svědků za nadbytečné. Především ale nebylo sporné, že první část cesty, která sousedí se stěžovatelčiným pozemkem p. č. 110 a o níž v nynějším řízení šlo, nezanikla, ani pokud zanikly její další části. S ohledem na kumulativní charakter podmínek veřejně přístupné účelové komunikace však tato dílčí korekce závěrů krajského soudu nic nemění na zákonnosti jeho rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, pročez ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 5 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně jako stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2025

L. S.

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D. v. r.
předseda senátu